

249
C1

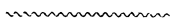
DE

Vereeniging:

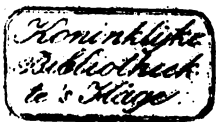
CHRISTELIJKE STEMMEN,

HOOFD-REDACTEUR:

O. G. HELDRING.

Twintigste Deel.

AMSTERDAM,

H. H Ö V E K E R.

1866.

breken nog de overige *f* 20,000. Wien de uitbreiding van Gods koningrijk in Klein-Azië ter harte gaat vooral in Smyrna de hoofdstad, die thans 45,000 Turken, 100,000 Grieken, 20,000 Armeniërs, 15,000 Joden en 20,000 Europeanen telt, helpe door gebed en liefdegaven, opdat op den stillen weg van school-onderrigt de Christenen in Klein-Azië tot discipelen van Christus mogen opgeleid en dit schoone, maar door de Turken vertreden land der eerste Christenkerken en allereerst Smyrna de stad van Polykarpus, den leerling van apostel Johannes, den bisschop en martelaar, voor het Rijk Gods veroverd worden.

De heer W. van Oosterwijk Bruijn te Amsterdam wil zich gaarne belasten met het ontvangen en verzenden van giften, die men daarvoor zou willen afzonderen.

OOST-INDIË.

Uwen ons zoo aangenamen brief van Nov. van het vorige jaar ontvingen wij in Februarij, en verheugden ons daaruit te vernemen, dat het u en uwe waarde familie door Gods genade lichamelijk en geestelijk wel ging; dat is immers ook onze hartewensch en gebed, dat de God van alle genade en allen troost zijne hemelsche zegeningen milddadig over u en uw huis laat komen, en u alzoo steeds meer en meer te gemoet doet gaan de zalige hoop, die wij in Jezus Christus hebben.

Het heeft wel wat lang geduurd voordat wij weder een brief aan u verzonden hebben; de schuld daarvan ligt echter grootendeels in de omstandigheden, waarin wij ons voor eenigen tijd bevonden, die de algoede God naar zijne wijsheid over ons heeft laten komen, en die ons naar het vleesch wel moeilijk vielen, maar toch zeer heilzaam voor den geest geworden zijn; en daarom danken wij den Heer voor zijne groote getrouwheid en vaderlijke mildheid, waarmede Hij ons tot den hemel voorbereidt. Wij hebben ook in die tijden van droefheid de tegenwoordigheid der liefde van onzen Heer ten sterkste gevoeld, en hebben in zijne opene vredehand onze hand met nieuwe trouw ingeslagen; dat is immers de hemelsche zegen, die ook in tijden van rampspoed ligt, welke zijn banden der liefde, waarmede de Heer ons tot zich trekt, opdat alle eigenliefde en zelfzucht in ons geheel en al overwonnen worde. Het was in Januarij, dat ik door zware verkoudheid ziek werd, en omdat ik mij niet genoeg in acht nam, maar ook meermalen met regen uitging, klom deze verkoudheid tot eenen zeer hoogen graad, en begon

toen plotseling op de wijze der choleraziekte doodelijk op mij te werken. Eene onbeschrijfelijke koude vormde zich aan de voeten, en klom dan onophoudelijk gelijk een vloed over mij, en zoover zij opsteeg bragt zij den dood mede. De hulp van den dokter kon zoo spoedig niet aangewend worden, daarom begonnen eenige vrienden van hier met inlandsche middelen op hunne wijze de cholera tegen te werken; zij gaven mij verhittende middelen in, van buiten werd mijn ligchaam met heete asch verwarmd, in dekens gerold en de ledematen sterk gewreven. Maar hoezeer zulke middelen ook verhitten, wilde de koude er toch niet voor wijken, maar kwam tot op het uiterste. Mijn ligchaam stierf tot aan de borst, ook zonken de armen reeds krachteloos neder, en ik voelde hoe mijn geest, die nog in den mond sprak, zijn bedeksel wilde ontvlugten. De menschen, die mij te hulp waren gekomen, beijverden zich zeer, om van hunnen kant niets te verzuimen, wat tot het behouden van mijn leven dienen konde; met de grootste vlijt verwarmden zij mijn ligchaam met bijna gloeiende asch, trokken met alle kracht aan de peesen van mijne leden, zoodat het scheen, alsof zij en de dood om mijn leven streden. En op het oogenblik, waarin ik voelde dat mijne ziel van hier wilde scheiden, voelde ik in den rug eene brandende bitte, door de aangewende middelen veroorzaakt; door Gods groote erbarming begon de koude hiervoor te wijken, en langzamerhand leefde ik weder op. Mijn ligchaam verligtte zich daarop van eene ongeloofelijke menigte zweet, en ik voelde mij beter. — Schijnbaar was het gevaar nu voorbij, maar toch moest ik naar Gods wijsheid nog eens tot aan den dood. Den volgenden avond kwam de ziekte wederom op, maar in eene andere gedaante, misschien eene boosaardige koorts; toen werd ik met eene overgrootte zwakheid zoodanig geslagen, dat ik ook geen lid meer verroeren kon, en het bloed in de aderen zijn loop staakte. Het lijf en de beenen waren reeds weder dood koud en stijf, en met doodzweet bedekt, voelde ik hoe in de handen het bloed stoltte en hoe zij stierven, en zoo gaf ik mijne ziel nogmaals over in de handen Gods. De menschen, die bij mij waren, traden terug, om mij in rust mijn' geest te laten uitblazen; slechts mijne vrouw bleef biddend bij mij, en verwachtte met angst het smartelijk oogenblik, waarin ik van hare zijde zoude weggenomen worden. Maar nu kwam de Heer weder met zijne reddende hand tusschenbeiden. Nadat ik aldus een oogenblik gelegen had, voelde ik in de borst eene sterke beweging van het bloed.

juist alsof het met geweld zijnen loop door het reeds verstijfde ligchaam weder wilde beginnen, en alzoo leefde ik ten tweede male weder op. Van nu aan verbeterde mijn toestand steeds meer, zoodat ik na verloop van eene maand met de beste gezondheid mijnen arbeid weder konde beginnen. Ik kan niet anders zeggen, dan dat mij door Gods wonderbare redding het leven behouden is. Zoo als de Heer vroeger het leven van Hiskia 15 jaar verlengde, zoo heeft Hij ook mijne dagen vermeerderd.

Hij heeft onze zuchten verhoord en na deze zware beproeving ons groote vertroosting en geschonken. Wij zijn den Heer zeer dankbaar voor deze mijne ziekte, want Hij heeft daaruit voor ons groote zegeningen laten voortvloeijen, Hij heeft ons geloof in Hem en zijne almachtige en reddende hand, die wij hierin konden zien, vermeerderd. Hij heeft ons willen zuiveren door middel van dezen rampspoed van alle onreinheden die ons nog aankleefden.

In Februarij kreeg ik van de zendingsvereniging te Koepang geheel onverwachts een officieel geschrift, hetwelk mij de zekerheid gaf, dat mij van genoemde vereeniging van Januarij af eene maandelijksche verhooging van f 25 toegestaan was, zoodat mijn maandelijksch inkomen nu f 85 bedraagt.

Daar heeft zich nu de Algoede God in zijne genade aan ons op allerlei wijzen zoo geheel onverdiend geopenbaard, en ons met geestelijke en ligchamelijke goederen gezegend en gevoelen wij het hoe wij Hem daarvoor danken moeten; en dezen dank willen wij ook bewijzen, daardoor, dat wij met alle trouw het werk volbrengen dat ons hier is opgedragen. Gods eer en de uitbreiding van zijn rijk onder de menschen zal het doel zijn waarnaar wij streven.

Mijn werkkring gaat in de gemeente op de gewone wijze voort, en ik mag zeggen, dat de Heer zich door zijn woord en geest aan het hart der menschen doet kennen. De godsdienstoefening is tamelijk goed bezocht, door velen regelmatig, en zoo zijn er ook eenigen onder deze, die de verachting om Christus wil hooger achten dan de vermaken der wereld.

Met Kersmis mogt ik weder eenige volwassen Heidenen door den H. Doop in de christelijke kerk opnemen, en voor eenigen tijd zijn de ledematen door het afleggen der belijdenis met 8 personen vermeerderd.

Mijn wensch, om het Evangelie in de verafgelegene kampongs door een daartoe bekwaam man onder de Heidenen te

doen verkondigen, om mij een weinig behulpzaam te zijn, mag ik nu zien vervullen. God wilde daarop ook zijn zegen leggen. Aan het voorstel in uwen brief, om van de bergstreken eenige jongens te krijgen, heb ik reeds gevolg gegeven, en voor eenigen tijd was de Radja van Mannbail eenige dagen te Babau, bij welke gelegenheid hij mij van daar drie jongens zoude sturen om op te voeden: maar de goede man laat zeer lang op de vervulling van zijne belofte wachten. Het is mij reeds lang duidelijk, dat het christendom bij deze volken met veel beter gevolg bekroond konde worden, als men meer voor de opvoeding der jeugd deed. Gij weet het zelf, dat de opvoeding van de kinderen der inlanders eene geheel verkeerde, ja in 't geheel geene opvoeding is. De kinderen groeijen op in een geheel verkeerden zin, stijfhoofdig, eigenzinnig, halstarrig en om naar den wil van de ouders gehoorzaam te zijn, daaavan krijgen zij geen denkbeeld. En als nu zulke schepsels meer ontwikkelen, dat zij tot hun verstand en onder het gehoor van het woord komen, vinden zij het gewoonlijk zeer aangenaam, en het is ook werkelijk dikwijls hun opregt voornemen naar hetzelfde te leven, om tot de hemelsche zaligheid te komen. Maar omdat zij reeds in hunne jeugd door verkeerde opvoeding verdorven zijn, en de gehoorzaamheid naar den wil der ouders niet geleerd hebben, zoo valt hun de onderwerping aan Gods heiligen wil, de verloochening hunner vijandelijke neigingen, de gehoorzaamheid aan Gods woord des te moeilijker, en daardoor komt het ook wel dat vele der Christenen alhier, die op het oog ook goede en geloovige Christenen zijn, toch dikwijls aanstoot geven door hun onzedelijk gedrag.

Zal er echter door eene goede en Christelijke opvoeding op de kinderen der inlanders tot hun heil gewerkt worden, dan kan dat slechts geschieden, wanneer zij buiten den invloed van de hunnen gebragt worden; misschien dat men de zaak konde inrigten op de wijze van een instituut of gesticht voor Christelijke opvoeding, waarin verwaarloosde en arme kinderen opgenomen worden, en die dan door Christelijke tucht tot goede menschen gevormd werden, en waar dan ook knapen misschien het een of ander handwerk leerden, opdat zij nuttige leden der maatschappij werden. Op zulk eene wijze konde wel iets voor deze menschen gedaan worden, ik heb er reeds lang over nagedacht hoe dit het beste te beginnen, maar om dit op eene voor de inlanders meer voordeelige wijze te be-

ginnen, zoodat men vele kinderen te gelijk alzoo onderrigte, daartoe behooren middelen.

In ons huis hebben wij reeds gedurende langen tijd 5 kinderen, twee daarvan genieten het school-onderwijs, en drie zijn daaraan reeds ontgroeid, daarenboven nog eene oude vrouw. De ondervinding leert ons, dat om hen te beschaven veel geduld noodig is, maar dat is ons wel dubbel beloond, daar wij zien dat deze kinderen zich allen ten goede ontwikkelen.

Om nu tot het slot te komen, vermeld ik nog even in betrekking tot onze familie, dat de almachtige en goede God in genade aan ons gedacht heeft. Hij heeft het verlies, dat wij in het vorige jaar geleden hebben, door den dood van ons zootje, door een ander hersteld, waarvan mijne vrouw den 18^{den} van deze maand gelukkig bevallen is. Het kindje is sterk en gezond, ook is de moeder naar omstandigheden wel. God geve dat wij dit nu door genade mogen behouden en Hij geve ons wijsheid, om het in de vreeze Gods op te voeden.

Ontvang nu benevens uwe vrouw en kinderen onze harte-lijkste groeten en zegenwenschen.

Babau op Timor,
25 Mei 1865.

T. Pape.

Waarde Ds. HELDRING!

Misschien kan u deze brief dienen voor de Vereeniging, Broeder Donselaar schrijft mij, dat de Koepangsche zendings-vereeniging thans een eigen Evangelist heeft, gedeeltelijk betaald uit de diaconie-kas en gedeeltelijk door de vereeniging; dat de vereeniging broeder Pape f 25 's maands heeft toegelegd, doch niet meer kan doen; dat Pape nog bovendien behoeft f 15 's maands, en daarvoor hulp van Nederland wordt gevraagd. Donselaar schrijft: „nergens kan ondersteuning aan zendingen beter worden besteed; wil men die bijdrage aan de vereeniging te Koepang overmaken, gaarne zal ik jaarlijks verslag geven van de werkzaamheden van Broeder Pape aan belangstellenden.”

Mij dunkt, dat wanneer u jaarlijks in de Vereeniging f 180 voor Pape vraagt, dezelve wel zullen ontvangen worden. Pape is te Babau belast met vier gemeenten, in gedurige aanraking met de Timorezen van Manocbaut en Amarassi, waaronder het bestuur tot dusverre geene school heeft kunnen oprigten.

ginnen, zoodat men vele kinderen te gelijk alzoo onderrigte, daartoe behooren middelen.

In ons huis hebben wij reeds gedurende langen tijd 5 kinderen, twee daarvan genieten het school-onderwijs, en drie zijn daaraan reeds ontgroeid, daarenboven nog eene oude vrouw. De ondervinding leert ons, dat om hen te beschaven veel geduld noodig is, maar dat is ons wel dubbel beloond, daar wij zien dat deze kinderen zich allen ten goede ontwikkelen.

Om nu tot het slot te komen, vermeld ik nog even in betrekking tot onze familie, dat de almachtige en goede God in genade aan ons gedacht heeft. Hij heeft het verlies, dat wij in het vorige jaar geleden hebben, door den dood van ons zootje, door een ander hersteld, waarvan mijne vrouw den 18^{den} van deze maand gelukkig bevallen is. Het kindje is sterk en gezond, ook is de moeder naar omstandigheden wel. God geve dat wij dit nu door genade mogen behouden en Hij geve ons wijsheid, om het in de vreeze Gods op te voeden.

Ontvang nu benevens uwe vrouw en kinderen onze harte-lijkste groeten en zegenwenschen.

Babau op Timor,
25 Mei 1865.

T. Pape.

Waarde Ds. HELDRING!

Misschien kan u deze brief dienen voor de Vereeniging, Broeder Donselaar schrijft mij, dat de Koepangsche zendings-vereeniging thans een eigen Evangelist heeft, gedeeltelijk betaald uit de diaconie-kas en gedeeltelijk door de vereeniging; dat de vereeniging broeder Pape f 25 's maands heeft toegelegd, doch niet meer kan doen; dat Pape nog bovendien behoeft f 15 's maands, en daarvoor hulp van Nederland wordt gevraagd. Donselaar schrijft: „nergens kan ondersteuning aan zendingen beter worden besteed; wil men die bijdrage aan de vereeniging te Koepang overmaken, gaarne zal ik jaarlijks verslag geven van de werkzaamheden van Broeder Pape aan belangstellenden.”

Mij dunkt, dat wanneer u jaarlijks in de Vereeniging f 180 voor Pape vraagt, dezelve wel zullen ontvangen worden. Pape is te Babau belast met vier gemeenten, in gedurige aanraking met de Timorezen van Manocbaut en Amarassi, waaronder het bestuur tot dusverre geene school heeft kunnen oprigten.